

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 888/2022
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Светлана Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јована Марића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К 174/21 од 24.02.2022. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 82/22 од 12.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јована Марића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К 174/21 од 24.02.2022. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 82/22 од 12.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К 174/21 од 24.02.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 1 (једне) године не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом обавезан је окривљени да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а оштећеној на име трошкова кривичног поступка износ од 39.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 82/22 од 12.05.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Јован Марић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде чланова 1., 3., 15., 16., 68. став 1. тачка 5), 402. став 7. у вези 397. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљеног АА ослободи од оптужбе и надокнади све трошкове кривичног поступка или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с обзиром да дело за које је окривљени оглашен кривим, није кривично дело јер је исто дефинисано последицом, а према наводима браниоца радње окривљеног описане у изреци пресуде нису биле таквог интезитета да су проузроковале осећај угрожености код оштећене па тако није ни остварена последица кривичног дела. Надаље, бранилац указује да је радња извршења кривичног дела из члана 194. Кривичног законика садржајно различита, али је одређена трајним глаголом, тако да насиље у породици представља модел понашања, а не изоловани инцидент, као у конкретном случају.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице.

Код кривичног дела насиље у породици из члана 194. Кривичног законика ради се о такозваној „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. Кривичног законика – као примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело или дрско или безобзирно понашање, којим учинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или/и душевно стање члана породице.

Радња извршења предметног кривичног дела одређена је трајним глаголом, па се у смислу одредбе члана 112. став 30. Кривичног законика сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута, из ког разлога је, за постојање дела без значаја што се у конкретном случају радило о једнократном поступању окривљеног.

Сходно томе окривљени је, супротно наводима захтева, на начин описан у изреци првостепене пресуде, описаним радњама извршеним дана 23.08.2020. године (...оштећеној рекао увредљиве речи, назвавши је кур..тином, говорећи јој да ће је ударити...), претњом да ће напасти на тело оштећене, дрским понашањем угрожавао спокојство и телесни интегритет члана своје породице, своје супруге са којом је у бракоразводној парници и тиме остварио сва битна обележја кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела, па су наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране овог суда, оцењени као неосновани.

Осталим наводима захтева, бранилац указује на повреде чланова 1., 3., 15., 16. и 440. ЗКП, оспоравањем чињеничног стања утврђеног првостепеном, а потврђеног другостепеном пресудом, као и правилност оцене изведених доказа, посебно одбране окривљеног и исказа сведока – оштећене и њених родитеља и износи сопствено виђење чињеница које произилазе из тих доказа, указујући да суд није са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист окривљеног, као и да током поступка нису изведени докази који са несумњивом сигурношћу указују да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим.

Поред тога, бранилац захтевом указује да је окривљеном повређено право на правично суђење из члана 68. став 1. тачка 5) ЗКП.

Надаље, у образложењу захтева бранилац истиче и повреду члана 402. став 7. у вези члана 397. став 4. ЗКП, који налаже да се у случају промене исказа сведоку предочи ранији исказ и упита за разлоге одступања у истима.

Указујући на нејасне разлоге нижестепених пресуда, бранилац истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, повреде чланова 1., 3., 15., 16., 68. став 1. тачка 5), 402. став 7. у вези 397. став 4. и 440. ЗКП, као и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић